

Част първа

ЧЕРНАТА ВЕИНА

9/Найден

Бронираните коли хрущяха с гумите си през трева-та в началото на Бистрица. Минаха през улицата под стадионите, на кръстовището завиха по „Буйновско ждрело“ – запушена в далечината от черната исполинска Ограда, за която беше споменал Андрей – и стигнаха старата, бяла и ръждясала порта на Резиденцията. На входа имаше патрулно помещение, до което стояха двама въоръжени. Мъжете отвориха портата на колелца ръчно, плъзгайки я по релсата.

Въпреки бученето на джиповете по прашния асфалтиран път, ушите на Найден се изпълваха от жуженето на цикади.

От избуялата растителност и разлистилите се дървета Резиденцията не се показва пред тях, докато не я приближиха. Редицата борчета отляво на пътя свърши, малко по-нататък имаше още няколко точно при разклонението, което отвеждаше пътя до двете страни на степените една за друга бели сгради с множество прозорци и червени покриви.

Теодор и хората му паркираха пред многоетажната сграда.

– Последвайте ме – каза Теодор, когато Андрей, Найден и Дони слязоха от джипа. – Никакво душене наоколо. С това да съм ясен.

От колите излязоха хора – имаше и други, не само всички от училището.

Теодор ги поведе ги към входа на сградата. Отпред стояха мъже, в ръцете си държаха на метални вериги овчарски кучета, които напомниха на Найден за кавказката със златните очи на баща му.

Влязоха в обширно преддверие с високи тавани. Имаше картини по стените и крещящи полилеи по иначе покрития с метални панели таван. Найден не можеше да

не забележи парадоксалността в интериора, навярно резиденцията е имала повече от един собственик.

По сигнал на Теодор въоръжените отвориха метална врата в дъното на помещението. Беше скрита под широкото стълбище, по което играеха пътеки светлина от високото за късния час слънце. Зад вратата беше светло, макар Найден да очакваше мрак като в постапокалиптично мазе, пълно с плъхове, паяци и измрели от глад четвърто поколение заселници.

Спускаше се стълбище, осветено с флуоресцентни тръби, подредени на равни разстояния на стените, по чието протежение бяха изтеглени червени и жълти ориентировъчни линии. Щом всички тръгнаха надолу по стъпалата, въоръжените мъже затвориха входа зад себе си.

Теодор водеше спасените, следвайки червената лента, която зави на няколко пъти по широки тунели, подминавайки метални врати с бронирани прозорци. До всяка врата имаше клавиатура и слот за карта.

– Дядо беше в училището – каза Богомил отново на родителите си.

– По-късно ще говорим за това – прекъсна го баща му.

– Но не го ли видяхте, докато идвахте за нас?

– Чу баща си – скастри го майка му.

Найден също беше любопитен да разбере какво се е случило с дядото. Дали не се е превърнал в лъкатушешц? Нещо не му се връзваше, въпреки че нямаше ни най-малка представа защо толкова спокойно възрастният мъж се беше наврял сред съществата с черни вени.

Все още го мъчеше мисълта за Терзийска. Не беше любимата му учителка, но се беше жертвала. Беше мъртва, никога повече нямаше да я види, никога повече нямаше да води тренировките им по баскетбол. Мира навярно се чувстваше ужасно, че за спасението ѝ е било

платено с чужд живот. Найден ѝ хвърли поглед. Приятелката му вървеше между родителите си, привела глава, дългата до над кръста коса скриваше очите ѝ.

Червената лента ги отведе до бронирана врата, над която пишеше „офис“ с дебели букви. Теодор натисна бутон на клавиатурата, а когато светна лампичката на таблото в зелено, бутна вратата и влезе.

– Изчакайте тук – рече.

След секунда отново се показва, отвори вратата широко, за да направи път на всички. Помещението, в което ги въведе, беше широко, осветено с още флуоресцентни тръби. Беше семпло обзаведено – бюро от бреза в средата, голяма картина на стената зад него, на която беше изобразено лицето на планината, както се виждаше от площада на Бистрица. Висока, горда, закриляща.

Зад бюрото седеше познат на Найден мъж на около шейсет години и с къса бяла коса. Въпреки възрастта, по лицето му почти не се забелязваха бръчки, беше младик. Преди Найден да се роди, мъжът държал магазин за риба в помещение до аптеката. После купил цялата сграда и направил „Чавомарт“. Найден неведнъж беше пазарувал от него. Не очакваше да го заvari тук, в бункер под Резиденцията.

Чавдар се изправи, изражението му беше строго, като че ли нито едно мускулче не помръдваше по страните, около устата и челото, без мъжът да му позволи. Само в очите му Найден разпозна топлина и дружелюбност.

– Добре дошли в Резиденцията – каза Чавдар. – Не са приятни обстоятелствата, поради които сте дошли тук, но е хубаво, че сте успели да стигнете. Радвам се, че Теодор и хората му са ви били от помощ.

Изад Найден, който се беше оказал най-близко до бюрото на стария магазинер, се отправиха благодарности.

– Като ръководител на Резиденцията ви привет-

ствам – продължи Чавдар. – Моля, чувствайте се като у дома си. Тук сте в безопасност, няма от какво да се притеснявате.

– Правилно – потвърди Теодор. – Това е старо бомбоубежище от социалистическо време.

– Да, предполагам, трябва да разясня – съгласи се Чавдар. – Но ще го направя утре на закуска, когато се представим пред всички. Засега ви е нужно да знаете, че няма опасност, тук сте в сигурни ръце. Моля, вероятно сте жадни, навън е жегга. Хидратацията е важна, най-вече след случилото се. Почерпете се с вода. Чашите са ето там. Имаме работа за няколко минути, преди да ви поверя на Теодор, който ще ви отведе по стаите.

В двете дъна на помещението откъм входа имаше туби с вода. Найден и други пиха, но не всички се възползваха от предложението.

Теодор и хората му пуснаха няколко души със сиви ризи да влязат. Те помогнаха на Найден, съучениците му и останалите да попълнят документи, в които да опишат способностите си, какви работни длъжности изпълняват и други неща, за които Чавдар ги увери, че ще са нужни за по-добрата организация.

Найден се отбеляза като ученик в седми клас, написа, че е добър по литература и че е част от баскетболния отбор в училище. Спести, че никога не беше участвал в турнир. Срамежливостта му се протягаше дотам, че всеки път отказваше да присъства, а и в отбора имаше достатъчно играчи, че да не го взимат.

Докато изчакваше останалите да попълнят бланките си, Найден стоеше със наведена глава. Дони се приближи до него мълчаливо. Найден се загледа се в Чавдар, който изчакваше с несмутимо търпение новодошлите, наблюдаваше ги с внимание. Над яката на мъжа се подаваха вени, точно до брадичката. Тъмни, разстлали се във фрактали.